

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci navrhovatele: **Ing. V. Š.**, v řízení o podání ze dne 17. 9. 2016,

t a k t o :

- I. Podání navrhovatele ze dne 17. 9. 2016 **se odmítá**.
- II. Navrhovatel **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

V podání ze dne 17. 9. 2016, které bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno dne 20. 9. 2016, pan Ing. Š. uvádí, že podává tuto žalobu a zároveň žádá o přidělení bezplatného právního zástupce ke zpracování podkladů a upřesnění jeho žaloby. Soudu podává podnět: „Předchozí soudní jednání a rozhodnutí se ruší z důvodů porušování zákonů České republiky“. V podání vysvětluje, že vedl spor s dlužníkem ing. S. a jeho synem Bc. S. o navrácení zapůjčených finančních částek, které byly jištěny bytovou jednotkou syna Bc. S. Při dohodě o finančním vyrovnání bylo rozhodnuto uhradit část dluhu prodejem uvedené bytové jednotky, avšak kupec kupní cenu nezaplatil. Jako žalovaného navrhovatel uvádí Ministerstvo spravedlnosti.

Jelikož z podání ze dne 17. 9. 2016 nebylo Nejvyššímu správnímu zřejmé, jaký typ řízení jím navrhovatel hodlal zahájit, vyzval jej Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 22. 9. 2016, č. j. Na 224/2016 – 9, aby upřesnil, zda podává žalobu podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu ve věci správního soudnictví, soukromoprávní žalobu nebo zda se jedná o zcela jiné podání.

Navrhovatel reagoval přípisem ze dne 12. 10. 2016, jenž nazval jako upřesnění uvedeného podání. Vysvětlil, že podává žalobu proti nezákonnému zásahu – rozhodnutí Okresního soudu v Plzni č. j. 20 C 303/2008 a Krajského soudu v Plzni č. j. 49 Cm 316/2006 a nemožnosti právní ochrany občana ČR a EU „*spolu s negativním souběhem jednak nepřiznání právního zastoupení v čase, přičemž termín soudního řízení negativně*

koliduje pro jeho osobu“. Namítal, že tyto soudy nerespektovaly zákony České republiky. Podal proto obdobnou žalobu k Obvodnímu soudu v Praze, která však nebyla akceptována, proto mu bylo nabídnuto pouze dovolání. Nesouhlasil s tím, že v soudním jednání nemohl uplatnit jím navržené důkazní prostředky. Navrhoval, aby se pro nezákonnost uvedené rozsudky zamítly.

Podle § 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), **ve správním soudnictví** „poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.“ Podle ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s. platí, že „soud návrh odmítne také tehdy, domáhá-li se navrhovatel rozhodnutí ve sporu nebo v jiné právní věci, o které má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení, anebo domáhá-li se návrhem přezkoumání rozhodnutí, jímž správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci. V usnesení o odmítnutí návrhu musí být navrhovatel poučen o tom, že do jednoho měsíce od právní moci usnesení může podat žalobu a ke kterému věcně příslušnému soudu.“

Nejvyšší správní soud k podáním navrhovatele ze dne 17. 9. 2016 a 12. 10. 2016 uvádí, že i přes jejich neurčitý a obtížně uchopitelný obsah je zřejmé, že navrhovatel zjevně nemíní iniciovat řízení podle soudního řádu správního, neboť nebývá proti žádnému rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., nebývá proti nečinnosti správního orgánu dle § 79 a násl. s. ř. s. a nedomáhá se ani ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu dle § 82 a násl. s. ř. s. Z těchto podání je naopak zjevné, že navrhovatel nesouhlasí s tím, jak civilní soudy rozhodly v jeho kauze týkající se soukromoprávního sporu mezi ním a dlužníkem ing. S. a jeho synem Bc. S. Soukromoprávní spory týkající se závazků ze smluv dle občanského práva však řeší civilní soudy pořadem práva dle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“).

Správní soudy, tím méně Nejvyšší správní soud, tak nemají pravomoc rozhodovat v soukromoprávním sporu navrhovatele, tudíž je na místě věc odmítnout dle ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přitom nepřehlédl, že navrhovatel výslovně nepodává žalobu na plnění proti jeho dlužníkům, neboť se domáhá „zamítnutí“ rozsudků civilních soudů. V úvahu tedy připadá to, že navrhovatel svým podáním míní iniciovat řízení o dovolání dle ustanovení § 236 a násl. o. s. ř. V tom případě Nejvyšší správní soud navrhovatele poučuje o tom, že dovolání se podává do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu u soudu, který rozhodoval v prvním stupni. Pokud se údaje poskytnuté navrhovatelem zakládají na pravdě, má navrhovatel podat dovolání u Okresního soudu v Plzni proti výše specifikovanému rozhodnutí odvolacího soudu, tj. proti rozhodnutí Krajského soudu v Plzni č. j. 49 Cm 316/2006.

V případě, že navrhovatel nehodlal podat dovolání v této věci, ale domáhal se případné náhrady škody za nezákonné rozhodnutí civilních soudů, o čemž by svědčilo to, že jako žalovaného označil Ministerstvo spravedlnosti, je na místě postupovat dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci

pokračování

rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů. Nejvyšší správní soud jej musí poučit v souladu s ustanovením § 46 odst. 2 s. ř. s. o tom, že místně příslušným soudem pro projednání takového sporu je Obvodní soud pro Prahu 2, neboť sídlem Ministerstva spravedlnosti je Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2, tudíž jeho sídlo se nachází na Praze 2, která je zákonem vymezena jako obvod tohoto obvodního soudu.

Jestliže navrhovatel hodlal iniciovat zcela jiný druh řízení týkající se jeho soukromoprávního sporu s jeho dlužníky, musí jej Nejvyšší správní soud obecně poučit o tom, že věcně příslušným soudem bude s ohledem na danou věc pravděpodobně okresní, resp. obvodní soud, místně příslušným soudem pak soud účastníka, proti němuž návrh směřuje (žalovaného), není-li zákonem stanoveno jinak. Jelikož z podání navrhovatele není zřejmé, jaký případný jiný typ soukromoprávního řízení navrhovatel mínil zahájit, mohl mu Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 46 odst. 2 s. ř. s. poskytnout pouze toto obecné poučení.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití ustanovení § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. října 2016

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu